

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 22,50
 3 luni 11,25
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI, 5

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 1698 =

D-l Tanoviceanu roagă să nu i se mai trimită direct hotărâri pentru adnotare, fiindcă aceste adnotări deși folositoare, însă au început să-i răpească prea mult timp, împiedicându-l de la alte lucrări. Hotărârile cele mai importante penale, trimise «Curierului Judiciar», vor fi comunicate d-lui Tanoviceanu, care intrucât îi va permite timpul le va adnotă, atunci când ele sunt definitive.

Redacția

SUMAR

— Doliul Țărei de d-l Em. Dan.

JURISPRUDENȚĂ :

— Casație secțiuni-unite : *J. Mofoi cu Primăria Com. Giurgiu* (Competința secțiilor Curții de Casație se determină după natura afacerii, iar nu după cum a fost considerată de instanțele de fond sau după titulatura hotărârii).

— Casație s. I : *C. Florescu cu Olimpia Grăpeanu* (Nici un text de lege și nici un principiu de drept nu ridică terțiului posesor, când e deposedat din imobil, cu ocazia executării unui titlu executor, dreptul de a exercita acțiunea posesorie sau petitorie, iar nu numai calea contestațiunii prevăzută de art. 399 pr. civilă).

— Trib. Telemann s. II : *Alexandrina Slăvescu cu C. C. Vetra* (Pricina care se închide, conform art. 79 la judecătorii rurale, când lipsește reclamantul, nu se mai poate redeschide, decât sub forma unei noi acțiuni), cu o **Notă** de d-l judecător D. Hozoc.

— Trib. Iași s. III : *Casa Rurală cu Petru Antonescu și G. Ștefănescu* (Arenda neincasată pentru un an agricol trecut, nu mai e privilegiată pe recolta anului în curs).

— Judecătoria Stâlpeni-Muscel : *Primarul Ioan D. Popescu cu Administratorul plășii D. Berlescu* (Cuvintele ofensatoare și amenințările adresate de un funcționar superior, în exercițiul funcțiunii, constituie delictul de ultragiu iar nu de abuz de putere, cu o **Notă** de d-l Profesor I. Tanoviceanu).

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— Casație s. I : *Apel.* — Termen. — Zece zile întregi iar nu libere. — Depunerea apelului la postă înăuntrul termenului. — Sosirea lui la Grefa Tribunalului peste termen. — Respingerea apelului ca tardiv. — Art. 94 legea jud. ocoale.

— Cas. s. II : *Abuz de încredere.* — Custode care sustrage obiecte sechestrate date în paza sa. — Art. 330 c. penal. — Competința judecătorilor de pace.

— Cas. s. III : *Zaharină.* — Contravenție. — Dreptul de opoziție. — Admisibilitate. — Art. 19 l. zaharinei și 154 pr. civilă.

Doliul Țărei

După un an și câte-va luni dela moartea Regelui Carol, Țara noastră are de îndurat pierderea M. Sale Reginei Elisabeta.

S'au stins astfel Aceia cari timp de o jumătate de veac, sprijinindu-se unul pe altul și-au închinat viața propășirii acestei țări.

Viața Reginei Elisabeta este cea mai mare și mai înălțătoare pildă de rolul frumos al femeii.

Trăind în atmosfera superioară și senină a binelui, frumosului și a îndeplinirii datoriei, Regina Elisabeta a rămas totdeauna departe de curentele de intrigi și ambițiuni cari rotesc uneori în jurul palatelor. Increzătoare fără margini în însușirile deosebite ale Soțului său, I-a lăsat toată grija și răspunderea conducerei statului, mărginindu-se să-l mângâie, să-l sprijine și să-l îmbărbăteze.

Va fi avut bătrânul Rege multe amărăciuni, dar nimeni ca blânda Lui tovarășe n'a contribuit la risipirea lor.

Cea mai frumoasă podoabă a femeii e bunătatea, și din acest punct de vedere, rareori s'a văzut femei atât de bine înzestrată ca Marea noastră Regină.

În afară de preocuparea de căpetenie : îngrijirea Augustului său tovarăș, Regina Elisabeta a trăit pentru a face binele, a cultiva frumosul și a face din viața Ei de fiecare clipă, un exemplu de împlinirea datoriei.

De aceia pierderea Sa a sguđuit atât de puternic sufletele Românilor, de aceia amintirea Marelui și Scumpei noastre Regine va trăi pururea printre noi.

Inalta Curte de casație și justiție s.-unite

Audiența de la 17 Decembrie 1915

Președenția d-lui C. R. MANOLESCU, președinte
Primăria comunei Giurgiu cu I. Moțoi

Competința secțiunilor Curței de casație. — Criteriul pentru determinarea competenței — Natura afacerii, nu titulatura hotărârii. (Art. 5 din legea org. Curței de casație)

Competința secțiunilor Inaltei Curți de casație se determină după natura afacerii judecată de instanțele de fond, iar nu după cum afacerea a fost privită și considerată de acele instanțe sau titulatura hotărârii, căci, dacă ar fi așa, s'ar ajunge la rezultatul că o afacere civilă, comercială sau penală prin natura sa, să fie supusă altor reguli decât acelea după care trebuie să fie judecată prin natura sa).*

Deciziunea No. 17/915. — Regulat competența și trimis în judecata Curții de Casație s. III recursurile făcute de Primăria Com. Giurgiu și de I. Moțoi, contra deciziunii Curței de Apel Buc. s. I, No. 24/915.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați Al. Stănculescu din partea recurentei Primăria Giurgiu și pe d-nii avocați C. Pănaiteșcu, Al. Ionescu și C. Cernescu din partea recurentului reclamant I. Moțoi.

Deliberând,

Având în vedere că se constată că I. Moțoi, făcând recurs în contra deciziunii Curței de Apel din București s. I, cu No. 24/915, dată în procesul comercial ce recurentul a intentat în contra Primăriei Comunei Giurgiu, pentru plata lucrărilor de alimentare cu apă a acelei comune, acest recurs a fost repartizat la secția III-a acestei Inalte Curți; Că, mai târziu, făcând recurs în contra aceleiași deciziuni, intitulată civilă, și Primăria Com. Giurgiu, acest recurs a fost repartizat la secția I a acestei Curți; Că secția III, luând în cercetare recursul făcut de I. Moțoi, prin decizia No. 389/915, și-a declinat competența de a-l judeca, pe motiv că Curtea de Apel a considerat afacerea ca civilă, după cum și-a intitulat și decizia, iar competența secțiunilor Curței de Casație se regulează după modul cum instanțele de fond au privit afacerea, nu după natura ei juridică; Că recursul fiind trimis în judecata secțiunii I, această secțiune și-a declinat asemenea competența, prin decizia No. 663/915, pe motivul că atât părțile cât și instanțele de fond au considerat afacerea ca comercială, iar titulatura hotărârilor de civile nu poate schimba natura afacerii și nu este decisivă pentru determinarea competenței; Că trimițând recursul lui I. Moțoi înaintea secțiunilor-unite, pentru a desemna secțiunea competente a-l judeca, a trimis tot odată și recursul făcut de Primăria Comunei Giurgiu, care era pendinte înaintea sa, întrucât ambele recursuri aveau a fi judecate de aceiași secțiune, care se va desemna;

Considerând că acțiunea intentată de I. Moțoi în contra Primăriei Com. Giurgiu, la care Primăria a răspuns printr-o cerere reconvențională, este relativă la o întreprindere de lucrări publice, deci prin natura sa comercială;

Că însuși I. Moțoi a intentat acțiunea sa ca comercială; Că atât Tribunalul Vlașca, cât și Curtea de Apel din București au privit și judecat această afacere ca co-

mercială; Că, într'adevăr, primul termen de înfățișare fiind pus în discuțiune înaintea Tribunalului, dacă poate fi mai scurt de 30 zile ca în civil, Tribunalul a admis afirmativa, aplicând astfel regulile prevăzute în materie comercială; Că, în apel, părțile au cerut conexarea apelurilor comerciale și Curtea printr'un jurnal a admis conexarea, așa cum se ceruse de părți;

Că, prin urmare, ambele instanțe de fond au privit și au considerat afacerea ca comercială, iar împrejurarea că hotărârile lor au titulatura de hotărâri civile nu poate avea o influență decisivă în cauză;

Că, ceiace este și trebuie să fie decisiv, pentru determinarea competenței, este natura afacerii, căci altfel o afacere civilă, comercială, sau penală prin natura sa, ar ajunge să fie supusă altor reguli decât acelea după care trebuie să fie judecată prin natura sa;

Că, în speță, afacerea fiind prin natura sa comercială ambele recursuri, atât cel făcut de I. Moțoi, cât și cel făcut de Primăria Comunei Giurgiu, au a fi judecate de secția III, căreia s'a dat, prin art. 5 din legea Curței de Casație, judecata recursurilor în materie comercială;

Pentru aceste motive, regulând competența, trimite recursurile făcute la secția III-a a acestei Inalte Curți.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 18 Noembrie 1915

Președenția d-lui C. R. MANOLESCU, Președinte
C. Florescu cu Olimpia Grăpeanu

Executare. — Terțiu posesor. — Deposedere. — Contestatie. — Acțiune posesorie. — Art. 399 pr. civilă.

Terțul ce se pretinde alungat pe nedrept din posesiunea unui imobil, prin executarea unui titlu definitiv, obținut între alte persoane, are dreptul să recurgă la căile ordinare pe care legea i le pune la îndemână: acțiunea posesorie sau acțiunea în revendicare iar nu numai la calea contestațiunii, de oarece niciun text de lege și niciun principiu de drept nu-i ridică terțului acest drept, art. 399 pr. civilă acordând părții vătămate o cale mai mult, aceea a contestațiunii.

Decizia 650/915. — Casată, după recursul făcut de C. Florescu, sentința Trib. Ialomița No. 273/915, dată în proces cu Olimpia Grăpeanu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză;

Pe d-l avocat Vl. Athanasovici din partea recurentului în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat N. Alexiu, din partea intimatului, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Violarea și greșită interpretare a art. 60 legea judec. de pace și art. 399, 525 și 568 pr. civ. Exces de putere.

«Îndată ce moștenitorii defunctului preot Filip au fost puși în posesia a 15 pogoane teren, de către portărelul Mușetescu, prin procesul verbal cu data de 18 Aprilie 1911, teren pe care defunctul lor părinte îl cumpărase dela Ioniță Florescu încă din 1893, Costache Florescu proprietarul terenului pe care s'a determinat de portărel aceste 15 pogoane, a făcut acțiune posesorie, tinzând să dovedească conform legii că terenul de 15 pogoane, determinat de portărel și asupra căruia a fost pus în posesie moștenitorii defunctului preot Filip Florescu, este proprietatea d-sale, rămasă ca moștenire dela defunctul său părinte.

*) Până acum jurisprudența Inaltei Curți de casație, stabilită tot în secțiuni-unite, era în sens contrariu (N. R.)

«Tribunalul Ialomița, prin sentința No 273 din 1915, respinge acțiunea posesorie a lui C. Florescu, pe motiv că C. Florescu nu putea să facă această acțiune posesorie, ci trebuia să facă numai contestație la executare, conform art. 399 pr. civilă.

«Este adevărat că art 523 pr. civ. decide că cei de al treilea pot interveni pe cale de contestație spre a-și valorifica drepturile lor de proprietate sau oricare alt drept asupra nemiscătorului, însă trebuie să facă această contestație cu 20 zile înainte de adjudicare. Tribunalul Ialomița hotărînd că C. Florescu trebuia să facă acțiunea sa posesorie pe calea contestațiunii, crează o decădere care nu e prevăzută în nici un text de lege.

«Art 399 pr. civilă, spune în adevăr, că orice execuție silită se poate contesta de cei interesați sau vătămați prin executare, dar nicăeri nu spune că acei cari n'au făcut contestație, nu ar putea uza și de căile ordinare, prevăzute de legea civilă pentru valorificarea drepturilor lor, și nicăeri legea nu prevede asemenea decăderi».

Având în vedere sentința supusă recursului, din care se constată că, în anul 1893, preotul Filip Florescu cumpărând cu act autentic dela fratele său Ioniță Florescu 15 pogoane pământ din moșia ce acesta stăpânea în indiviziune cu alți frați, în comuna Piscu Perișari, după moartea sa, moștenitorii au investit cu formula executorie actul de cumpărare și, prin portărelul delegat de tribunal, s'au pus în posesia celor 15 pogoane pământ; că, recurentul Costache Florescu, unul din frații cari stăpânea în indiviziune, pretinzând că executarea actului de vânzare s'a făcut pe pământul său, iar nu pe al vânzătorului și că deși nu există un act de partaj, există însă un partaj de fapt, întrucât fiecare din frați stăpânește porțiuni distincte și bine determinate de mai bine de 30 ani și, bazat pe aceste motive, a intentat două acțiuni posesorii: una în contra vânzătorului Ioniță Florescu și a arendașului I. Xida, și alta în contra moștenitorilor cumpărătorului; că tribunalul, judecând ca instanță de apel, a respins ambele acțiuni, pe motiv că acțiunea posesorie este acordată numai aceluia ce este deposedat sau turburat prin căi de fapt, fără știrea și concursul justiției; că în cazul de față portărelul executând un act autentic nu poate fi loc la o acțiune posesorie, ci la contestație, conform art. 399 și urm pr. civ.;

Considerând că căile ordinare pe care legea le pune la îndemâna celor ce se pretind pe nedrept alungați din posesia unui imobil, sunt: acțiunea posesorie și acțiunea în revendicare, exercitată una sau alta în termenele și condițiunile cerute de lege;

Considerând că nu i se poate ridica unui terțiu dreptul de a recurge la calea ordinară a acțiunii posesorie, atunci când acel terțiu a fost deposedat prin executarea unui titlu definitiv obținut între alte persoane, de oarece nici un text de lege nu prevede o asemenea decădere și nici nu poate fi dedusă pe baza vreunui principiu de drept;

Că, dacă art. 399 pr. civ. prevede că orice execuție silită se poate contesta de cei interesați sau vătămați prin executare, de aci nu se poate deduce, cum face în speță tribunalul, că singura cale este aceea a contestației, de oarece legea acordând părții vătămate prin executare o cale mai mult, aceea a contestației, pe care o lasă la facultatea sa, nu însemnează că, prin aceasta chiar, i-a ridicat dreptul de a uza de calea ordinară a acțiunii posesorie;

Că, chiar pe calea contestației, terțul ce se pretinde alungat pe nedrept din posesie prin executare, va trebui să dovedească că a posedat în condițiunile legii în momentul executării pentru a avea interes să conteste executarea, astfel că chiar pe acea cale tot despre posesiune va fi vorba;

Că, deposedarea făcută prin portărei, pe baza unui titlu judecătoresc, rămâne tot o cale de fapt exercitată de partea în drept, însă cu concursul justiției; și în

contra căilor de fapt prin care cineva este turburat sau deposedat, legea recunoaște părții acțiunea posesorie în anumite condițiuni;

Considerând că, în speță, tribunalul respingând acțiunea posesorie ca inadmisibilă, fără să examineze dacă sunt îndeplinite condițiile cerute de lege pentru exercițiul ei, numai pe motiv că în speță partea nu are deschisă calea acțiunii posesorie, a comis un exces de putere și a interpretat și a aplicat greșit art. 399 pr. civ.;

Că prin urmare, motivul de casare este fundat și cătă a fi admis;

Pentru aceste motive, Curtea, casează etc.

TRIBUNALUL TELEORMAN S. II

Andiența dela 8 Iunie 1915

Președinția d-lui SAVA I CRISTESCU, Președinte

Alexandrina Slăvescu, cu C. C. Vetra

Acțiune ce se judecă în comunele rurale. — Neprezentarea reclamantului. — Dezistare tacită. — Inchiderea dosarului. — Dacă reclamantul poate cere și obține redeschiderea dosarului și continuarea acelu proces? Inadmisibilitate. — (Art. 79 legea jud. ocol și art. 260 pr. civ.)

Conform art. 79 din legea judecătorilor de ocoale, pricina se închide, la orice termen, când lipsește reclamantul în afacerile de natura acelorora ce se judecă în comunele rurale. Această închidere răspunde la o dezistare tacită din partea reclamantului și prin analogie cu cele prevăzute în art. 260 pr. civilă, afacerea nu se mai poate redeschide decât sub forma unei noi acțiuni.

Tribunalul,

Asupra recursului făcut de Alexandrina Slăvescu, din comuna Slăvești în contra cărții de judecată civilă No. 113/912, a jud. ocol. Gârâgău, prin care este obligată să respecte intimatului, C. C. Vetra, posesia a 4635 m. p. teren arabil.

Având în vedere actele dela dosar și concluziunile puse de părți în instanță.

Cu privire la primul motiv de recurs:

«Violarea art 79 din legea judecătorilor de ocoale.

«Deși prin încheierea dela 18 Decembrie 1909, judecata face aplicația art 79 din legea judecătorilor de ocoale din cauza neprezentării reclamantului, totuși prin cererea reclamantului se redeschide dosarul și se repune afacerea în stare de judecată. Am ridicat și obiectat în fața d-lui judecător că afacerea fiind închisă, ea nu se mai poate redeschide, ci reclamantul trebuie să facă o altă acțiune. D-l judecător numai prin violarea art 79 declară că acest articol nu-și are aplicarea decât la prima zi de înfățișare, întrucât textul e destul de clar și nu face această deosebire pe care o face d-l judecător».

Având în vedere că în fapt se constată următoarele:

La 10 Septembrie 1909 C. C. Vetra intentează acțiune posesorie d-nei Alexandrina Slăvescu. După mai multe amânări și după ce s'au efectuat cercetări locale, când s'au audiat martori de ambele părți, prin jurnalul dela 18 Decembrie 1909 s'a tuchis, aplicându-se art. 79 din legea judecătorilor de ocoale, iar prin jurnalul din aceeași zi s'a dispus redeschiderea în urma cererei reclamantului înregistrată la No. 6207/909 și admitându-se noi probe, acțiunea a luat sfârșit prin cartea de judecată No. 113/912 a judecătoriei ocolului rural Gârâgău, dându-se câștig în cauză reclamantului. Atât la primul termen după redeschidere, cât și cu ocaziunea judecării fondului, pârâta azi recurentă, a pus conclu-

ziuni pentru inadmisibilitatea cererii de redeschidere în sensul motivului de recurs formulat mai sus. Incidentul de inadmisibilitatea cererii de redeschidere a fost respins de către instanța de fond pentru următorul motiv: art. 79 din legea judecătorilor de ocoale nu și are aplicarea decât la primul termen de înfățișare. Motivează judecătoria aceasta din voința legiuitorului, care a presupus judecarea la prima înfățișare, din faptul consecințelor dăunătoare, dacă s'ar închide după administrarea probelor și din art. 95 din aceeași lege, care prevede dreptul de opoziție într'un asemenea caz.

La aceasta intimatul în recurs mai adaugă ca motiv că la 18 Decembrie 1909, când s'a închis acțiunea, procedura nu era completă și că rău deci s'a aplicat art. 79 din legea judecătorilor de ocoale;

Având în vedere că întrucât nici din textul legii, nici din expunerea de motive, nici din desbaterile parlamentare nu reese voința legiuitorului ca art. 79 să se aplice numai la primul termen, judecătoria admitând acest mod de a vedea, a interpretat greșit și prin violarea art. 79 din legea judecătorilor de ocoale a respins incidentul ce tindea la respingerea cererii de redeschidere ca inadmisibilă;

Având în vedere că consecințele dăunătoare cu privire la probele administrate arătate de judecătoria, în cazul când acțiunea s'ar închide și după primul termen de înfățișare nu numai că sunt discutabile după speță, dar nu au fost înlăturate nici de legiuitorul legii judecătorilor de ocoale după cum sunt posibile și de înlăturat și prin aplicarea art. 260 pr. civ.;

Având în vedere că din examinarea art. 260 pr. civ. și art. 79 din legea judecătorilor de ocoale, se constată că în ambele cazuri legiuitorul a prevăzut o dezistare din partea reclamantului dela acțiunea făcută, cu dreptul de a porni o nouă acțiune, dacă dreptul său nu s'a prescris și că singura deosebire între aceste două texte, este că de unde legiuitorul în art. 260 pr. civ. cere o dezistare expresă, în art. 79 din legea judecătorilor de ocoale presupune ca desistare tacită, lipsa reclamantului. Ca consecință în lipsa reclamantului în acțiunile prevăzute de art. 79 din legea judecătorilor de ocoale, în prezența părâtului nu și are aplicațiune art. 93 și 149 pr. civ., texte cari cer respingerea acțiunii, ca nesustenută, și dezistarea presupusă și indicată la art. 79 din legea judecătorilor de ocoale, și deci nici aplicarea art. 95 din aceeași lege care prevede dreptul de opoziție. Că din termenii generali pe care li prevede art. 95 din aceeași lege, arătând dreptul de opoziție pentru oricare din părțile din proces, nu se poate scoate o altă aplicație a art. 79 decât aceea lămurit prevăzută;

Având în vedere că chiar dacă art. 79 din legea judecătorilor de ocoale și-ar avea aplicațiunea numai la primul termen de înfățișare și dacă în mod greșit s'ar fi făcut aplicația acestui text, fie pentru acest motiv, fie numai pentru lipsă de procedură, cum pretinde intimatul, odată însă închisă acțiunea fiind o desesizare a instanței de acea acțiune — desesizare recunoscută prin cartea de judecată atacată cu recurs, — numai prin încălcarea atribuțiilor instanțelor superioare, ce erau chemate a reforma acel jurnal de închidere, în cazul când el ar fi dat greșit, aceeași instanță, judecătoria de ocol a permis redeschiderea unei acțiuni definitiv închisă pentru acea instanță și a dat o carte de judecată pe baza acelei cereri de redeschidere;

Ca astfel fiind, acest motiv de recurs este fondat și deci urmează a se admite recursul, fără a se mai discuta celelalte patru motive.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător E. Mirto, Trib. admite recursul, etc.

(ss) Sava I Cristescu, E Mirto.

(s) Grefier, T. Dumitrescu

NOTĂ. — Hotărîrea ce adnotăm — dată de tribunalul Teleorman secția II-a — rezolvă în legă-

tură cu aplicațiunea articolului 79 din legea judecătorilor de ocoale, următoarele puncte: 1) O pricină declarată închisă de judecată pe baza art. 79 din legea judecătorilor — închidere motivală de lipsa reclamantului la termenul de judecată în afacerile de natura acelor ce se judecă în comunele rurale — nu se mai poate redeschide; 2) Inchiderea se poate face — când condițiunile legii sunt îndeplinite — la orice termen, iar nu numai la primul termen cum s'a decis la prima instanță. Inchiderea pricinei echivalează cu o dezistare a instanței de judecată, și are la bază prezumpția de părăsire tacită a instanței.

Desigur că nu este loc să ne oprim, cu comentarii asupra ultimului considerent din hotărîre, spre a decide că oricum s'ar fi făcut aplicațiunea acestui articol de prima instanță, ea scapă controlului posterior al aceleiași instanțe, rămânând de resortul instanței superioare chemate a se pronunța, pe simplul motiv că o revenire a aceleiași instanțe, față cu o deciziune ce conform art. 79 din legea judecătorilor de ocoale avea caracterul unei soluționări definitive, ar echivala cu o încălcare vădită de atribuțiuni și cu o nerespectare a gradelor de jurisdicțiune fixate pentru judecata oricărei pricini.

O dispozițiune analoagă se găsește în art. 260 din codul de procedură civilă, care prin aliniatul 1 și 2 se ocupă de stingerea pricinei cu posibilitatea obținerii unei hotărîri de expedient în care să se prevadă condițiunile de împăcare dintre părți, iar prin aliniatul 3 și 4 se ocupă de dezistarea dela instanța de judecată, decidându-se prin consecință că pricina nefiind stinsă prin simpla declarațiune a reclamantului, că se lasă de proces, reclamantul ar putea porni un nou proces, dacă dreptul său nu s'ar găsi prescris.

Acest articol, introdus de legiuitorul modificant al procedurii civile din 1900, curmă definitiv o vie controversă născută din cauza vechii redacțiuni a art. 260 și 261 pr. civilă, sub imperiul căreia se dezvoltase două opinii diferite: prima care nu admitea decât o dezistare dela acțiune — rezultat al consimțământului reciproc dintre părți — și a doua ce admitea posibilitatea unei dezistări dela instanță, și posibilitatea unei dezistări dela acțiune. Tot în vechiul art. 261 din procedura civilă, mai exista o dispozițiune susceptibilă de interpretări diferite, după care acțiunea se stingea definitiv ca rezultat a unei dezistări formale pentru una din părți și a unei acceptări exprese pentru cealaltă parte și se susținea în o părere că o dezistare făcută în termeni generali atrăgea stingerea atât a pricinei cât și a instanței, iar în altă părere că o asemenea dezistare ar atrage numai stingerea în-

stanței, iar nu și a pricinei care nu se putea stinge decât pe baza unei declarațiuni exprese din partea părților, — astăzi această controversă nu mai poate exista, întrucât noua procedură civilă prevede anumite formule de dezistare care să conducă la stingerea pricinei.

Prin urmare, în noua procedură civilă s'a consacrat definitiv pe lângă posibilitatea dezistării de la acțiune și posibilitatea dezistării dela instanță, motivându-se această din urmă pe *considerațiunii de neoportunitate*, lăsate la aprecierea suverană a părți ce a deschis instanța.

Consecințe acestui mod de a vedea, legiuitorul din 1908, prin art. 79 din noua lege a judecătoriilor de ocoale, a prevăzut un fel particular de dezistare de la instanță, și aceasta rezultă din însuși cuvintele întrebuițate în text «*pricina se închide*» dedus din prezumția de părăsirea tacită a instanței, pentru reclamantul care la ziua judecării și în afacerile de natura aceloră ce se judecă la comunele rurale, nu se prezintă spre a și susține reclamațiunea.

Scopul avut în vedere de legiuitor, când a dedus din neprezentarea reclamantului o prezumție de dezistare dela instanță, a fost pe de o parte să pună capăt proceselor de șicană, pedepsind astfel reaua credință iar pe de altă parte să creeze în avantajul părții care *motivată de inoportunitatea cererii sale*, încearcă prin această lipsă să revină în ce privește deschiderea numai a instanței.

Acest fel de dezistare tacită, introdus de legiuitorul din 1908, a existat sub altă formă și în vechiul nostru drept, când prin neprezentarea ambelor părți la termenul de judecată se dispunea închiderea pricinei și se explica această măsură prin o părăsire tacită a instanței (Tocilescu Pr. civilă, vol. III). Efectele închiderii erau analoage cu efectele perimării, adică închiderea avea ca consecință nimicirea tuturor actelor de procedură intervenite în instanța părăsită, lăsând să subziste numai dreptul sau acțiunea. În mod indirect se produce și stingerea acțiunii când prescripțiunea acțiunii s'ar fi împlinit în timpul instanței părăsite. Se deosebește însă dezistarea tacită a instanței din vechiul drept, de dezistarea tacită introdusă de legiuitorul din 1908, prin aceea că în vechiul drept deși dezistarea se considera dela instanță numai, totuși o nouă intentare a acțiunii era supusă unei exprese învoiri din partea Domnului, pe când în noua modificare din art. 79 din legea judecătoriilor de ocoale, prezumția părăsirii tacite, dă naștere la o dezistare de instanță, fără niciun obstacol pentru existența în sine a dreptului său a unei viitoare acțiuni.

Fiind dar vorba, în art. 79 din legea judecătoriilor de ocoale de o dezistare dela instanță, în

mod firesc trebuie să deducem că în lipsă de alte explicațiuni legiuitorul modificant a înțeles să se raporteze la efectele dezistării din dreptul comun (art. 260 pr. civilă) și prin consecință să decidem că odată pricina închisă pe temeiul acestui articol, nu se mai poate redeschide decât sub forma unei noi acțiuni. De altfel, dacă ar fi fost posibile redeschiderile în general, ar fi fost cu totul de prisos și ultimul alineat al art. 79, ce decide în anumite împrejurări fixare de termene în loc de închidere, când se știe că consecința firească a oricărei cereri de redeschidere, e fixarea de nou termen în judecata pricinei.

O ultimă chestiune rezolvată de tribunal e următoarea: Inchiderea pricinei — când condițiunile legii sunt îndeplinite, adică când e vorba de o afacere de natura aceloră ce se judecă în comunele rurale și când reclamantul lipsește — se poate face de judecată la orice termen sau numai la primul termen? Prima instanță, Judecătoria de Gârăgău a decis că închiderea are loc de drept, numai la primul termen, iar tribunalul ca instanță de recurs, a decis că închiderea are loc la orice termen. Socot că hotărîrea tribunalului, corespunde adevăratelor principii, atât timp cât legea nu distinge în această privință și atât timp cât nu se dovedește că în intențiunea legiuitorului modificant din 1908, ar fi fost vreo derogare dela principiile dezistării din dreptul comun, căreia după cum am arătat mai sus, a asimilat-o. Această interpretare corespunde de altfel și cu scopul modificării introduse, care fiind în principal de a lăsa cu efectele preempțiunii, neglijența sau șicana reclamantului, anulându-se actele de procedură urmate și preparatoriile efectuate, el nu s'ar mai putea ajunge dacă închiderea nu ar avea loc la orice termen. Și nici celalt scop — enumerat mai sus — de a se crea un avantajul părții, care motivat de inoportunitatea cererii, încearcă pentru moment o părăsire de instanță, nu se găsește contrazis de închiderea pricinei la orice termen, căci inoportunitatea acțiunii atrage ca o consecință firească inoportunitatea actelor de procedură urmate sau a preparatoriilor efectuate.

Apoi, nu s'ar putea pricepe, cum e posibil ca o prezumție de părăsirea instanței, trasă din lipsa reclamantului, să ia naștere numai din lipsa dela primul termen de înfațișare și să nu ia naștere numai din lipsa dela termenele ce urmează primului termen, când același fundament juridic servă ca bază prezumției, în amele ipoteze. Rămâne dar a nu se face nicio distincțiune, în ce privește termenele la cari urmează a se face aplicarea art. 79, după cum nici art. 260 din procedura civilă, care reglementează condițiunile și efectele dezistării, nu face de asemenea

nici o deosebire. Și asemănarea între ambele texte reese în afară de principiile expuse și din o identică redacțiune a consecințelor la care se expune partea ce se dezistă, prevăzându-se atât în art. 260 pr. civilă, cât și în art. 79 din legea judecătorilor, posibilitatea condamnării reclamantului la despăgubiri pentru străgânire sau eventuale pagube.

În favoarea opiniei că închiderea pricinii nu poate avea loc decât la primul termen de înfișare se mai invoacă următoarele argumente:

1) Articolele 79 și 93 din legea judecătorilor au acelaș scop de a se impușina prin aplicarea lor procesele de șicană, pedepsindu-se reclamantii de rea credință. Și în acest caz ar fi fost de prisos o inserare în lege a art. 93, dacă art. 79 s'ar putea aplica la orice termen. Deci, conșința, pentru reclamantul bănuț delat început de șicană — prin neprezentarea la primul termen — se va aplica sancțiunea închiderii prevăzută de art. 79, iar pentru reclamantul, ce a avut mai multe termene, în care a administrat probe și față de care legiuitorul nu s'a convins decât la darea hotărîrii, că e de rea credință, se va face aplicarea art. 93 din legea judecătorilor. Răspundem în primul rând că pe lângă scopul impușinării proceselor de șicană, legiuitorul a avut în vedere și scopul de a crea un avantaju părții ce s'a convins în urmă de inoportunitatea cererei sale, avantaju dedus din împrejurarea ca să nu fie expus a i se opune la timpul ce-l va crede oportun — ulterior — pentru începerea judecării, autoritatea lucrului judecat trasă din o judecată pe care o înțelege să o părăsească tocmai din cauza neoportunității; apoi nu pricepem cum s'ar putea argumenta în această opinie neaplicarea art. 79 la termenile ce preced darea hotărîrii, — afară de primul termen — căci art. 93 nu se aplică decât la termenul din urmă ce termină definitiv procesul.

Și în fine socot că aplicarea art. 79 la ultimul termen, nu e în legătură cu aplicarea art. 93, care neputându-se invoca decât după ce judecata s'a pronunțat asupra prezențiilor reclamantului, — presupune că reclamantul n'a lipsit, căci altfel s'ar fi aplicat art. 93 din legea judecătorilor de ocoale. 2) Aplicarea art. 79 din legea judecătorilor de ocoale, la orice termen, ar face iluzoriu art. 95 din aceeaș lege, care prevede dreptul de opozițiune pentru partea ce a lipsit la termenul când s'a dat cartea de judecată. Răspundem că art. 79 este o excepțiune la principiul introdus de art. 95 din lege în ce privește pe reclamant și că legiuitorul nu a înțeles să aducă art. 79 nicio derogare.

Acestea sunt considerațiunile pentru care cred că soluțiunile tribunalului corespund adevăratelor principii.

DIMITRIE HOZOC

Judecător de ședință la Tribunalul Teleorman

TRIBUNALUL JUDEȚULUI IAȘI, S. III

Audiența dela 7° Noembrie 1915

Președenția d lui **AURELIU CAPAȚANĂ**, Judecător

Sentiința civilă No. 80

Arendă.—Privilegiu — Dacă pentru căștiuri de arendă, rămase neplătite din anul trecut, proprietarul mai are dreptul de privilegiu pe recolta anului în curs ?

Arenda neincasată pentru un an agricol trecut, nu mai e privilegiată pe recolta anului în curs.

Tribunalul delibărând, și

Având în vedere contestația introdusă de Casa Rurală contra tabloului întocmit la 21 Septembrie 1915, de d-l judecător supleant, pentru distribuirea sumei de lei 24689 bani 55, rezultați din vânzarea averii mobile de pe moșia Brodoc, aparținând debitorului Gogu Ștefănescu, arendașul acelei moșii;

Având în vedere că, din lucrările dela dosar se constată că: Gogu Ștefănescu nefind următor cu plata arenze către Petru Antonescu proprietarul numitei moșii, acesta investind cu formula executorie contractul de arendă urmărește pe debitorul arendaș și vinde la licitație publică în localitate, recolta, vitele și uneltele agricole aflătoare pe moșie, avere a debitorului său, vânzare efectuată la 9 Septembrie 1915, și din care s'a realizat suma de lei 24689 bani 55. La formarea tabloului de distribuirea prețului după înscrierea unor creanțe a căror rang nu s'a contestat de nimeni, se trece în tablou creanța creditorului urmăritor Petre Antonescu în sumă de lei 31000, căștiurile de Aprilie și Octombrie 1914, cu preferință asupra creanței Casei Rurale de 25000 lei, rezultând din gajul recoltei, așa că întreaga sumă neacoperind nici primul privilegiu Casei Rurale nu i se poate acorda nimica, contra acestui tablou de distribuție Casa Rurală face contestațiunea de față;

Având în vedere că, în susținerile sale Casa Rurală invoacă în primul loc că privilegiul proprietarului nu poartă decât asupra recoltei anului curent, Casa Rurală retrăgându-și contestațiunea numai asupra sumelor prinse din vânzarea recoltei și în al doilea loc, că contestațiunea are un privilegiu preferabil proprietarului întrucât a dat bani arendașului pentru ca acesta să cumpere semințele și să facă muncile;

Având în vedere că, în scopul încasării căștiurilor de Aprilie și Octombrie 1914, proprietarul Petru Antonescu a aplicat un sechestrul în cursul lunii August 1914, purtând asupra recoltei aceluși an, dar nu a continuat urmărirea începută, ci a cerut desființarea sechestrului, ceea ce s'a și adus la îndeplinire de Portărei la 13 Octombrie 1914; că averea care s'a vândut acuma a fost sechestrată la 17 August 1915 și constă, afară de vite și unelte, din recolta produsă pe moșie în anul curent, ceea ce rezultă din chiar termenii proceselor verbale de sechestrul și de vânzare și nici nu se contestă în instanță că această recoltă a fost gajată de debitorul G. Ștefănescu Casei Rurale pentru suma de lei 25000, cu actul autenticat de Tribunalul Ilfov secție de notariat sub No. 11484/915, intabulat la Prim. com. Brodoc la 21 Iulie 1915; că în fine, din tablou se vede că sumele cu care Petru Antonescu a fost trecut cu preferință, sunt căștiurile de Aprilie și Octombrie 1914 ale numitei moșii;

Considerând că, acordând proprietarului de moșie un

privilegiu, legiuitorul declară că acesta se exercită asupra recoltei anului curent precum și tot ce servește la exploatarea moșiei;

Considerând că, întrucât privește sumele prinse din vânzarea bunurilor de pe moșie, sume care după listele de licitațiune se ridică la 24869 lei 55 bani, contestatoarea restrângându-și cererea, nu reclamă niciun drept asupra lor, așa că urmează ca întreaga sumă de 8037 lei să fie alocată proprietarului contestat;

Considerând, întrucât privește sumele prinse din vânzarea recoltei, că legiuitorul acordând proprietarului moșiei privilegiul asupra recoltei, a avut în considerațiune că pământul fiind unul din factorii care concură la producerea de bogăție, e drept că proprietarul reprezentând acest factor să fie preferit asupra bogăției produse înaintea celorlalți creditori ai arendașului;

Legea în consecință a stabilit o intimă legătură între recolte dobândite și privilegiul proprietarului în sensul că acest privilegiu se exercită numai asupra recoltei la a cărei producțiune proprietatea a contribuit, așa că arenda neîncasată pentru un an agricol trecut, numai e privilegiată pe recolta anului în curs;

Considerând că, recolta vândută fiind pretenția anului 1915, iar câșturile pretinse fiind ale anului 1914, proprietarul n'are nici un drept de preferință asupra sumelor realizate din vânzarea acelei recolte, care în lipsă de alți creditori privilegiați cată a fi alocate Casei Rurale în calitate de creditoare gagistă.

Pentru aceste motive, Tribunalul admite, etc.

(ss) A. Căpățână, A. Verner.

Grefier (s) D. Luchian

Judecătoria Ocol. rural Stâlpeni-Muscel

Audiența dela 28 Octombrie 1914

Primarul Ioan Gr. Popescu cu Administr. plășii, D. Berlescu

Ulragiu. — Dacă cuvintele ofensatoare și amenințările adresate de un funcționar superior subalternului său, în exercițiul funcțiunii, constituie delictul de ulragiu sau de abuz de putere. — Aplicațiunile art. 182, 183 și 165 c. p.

Ofensa adusă de un funcționar public altui funcționar, în exercițiul funcțiunii sale, nu constituie delictul de abuz de putere prevăzut de art. 148 c. p. ci delictul de ulragiu prevăzut de art. 183.

Imprejurarea că inculpatul are calitatea de funcționar public, în momentul delictului, nu schimbă în nimic calificarea faptului, iar calitatea de funcționar superior, față de subalternul său, poate constitui o circumstanță agravantă.

Judecata,

Asupra acțiunii penale de față;

Având în vedere că Ioan Gr. Popescu primarul comunei Davidești, prin petiția înreg. la No. 6296/914, a cerut de a se deschide acțiune publică contra lui D. Berlescu, administratorul plășii Dâmbovița, pentru faptul că în ziua de 5 Iulie a. a. l-a ulragiat în exercițiul funcției sale de primar al comunei Davidești;

Având în vedere actele depuse la dosar, susținerile reclamantului prin avocatul său (P. Popescu-Muscel) și depozițiunile martorilor: Alexandru Brăslășu, Nicolae Mazilu și Gheorghe Isaică Ciobănea, audiați în ședința delă 29 August a. a.;

Având în vedere că din adresa cu No. 5328/914 a d-lui Prefect al județului Muscel și din depunerile martorilor audiați se stabilește în fapt următoarele:

Inculpatul fiind delegat de d-l Prefect al județului Muscel cu cercetarea unor fapte imputate reclamantului, care era primarul comunei Davidești, în ziua de 5

Iulie a. c. s'a transportat la Primăria comunei Davidești, spre a face ancheta cu care era însărcinat, unde erau adunați pe lângă Consiliul comunal, în frunte cu primarul, o mulțime de săteni din comuna Davidești; că, intrând la primărie fără să-și afirme calitatea și fără ca cei prezenți să știe, pentru un moment, cine este, după ce a întrebat de primar a început cercetările, reclamantul fiind la masa sa de lucru ocupat cu primirea corespondenței stând în picioare;

În timpul cercetărilor, reclamantul punând o întrebare lui N. Busuiocescu care-l denunțase, că ar fi cotropit un pământ al Bisericii, a fost oprit de inculpat, care ieșind din cablul ce se cere unui funcționar public în asemenea împrejurări, mai ales că ancheta pe inferiorul său, în fața întregului public din primărie, cu un ton foarte ridicat și îndreptându-se spre reclamant, îl apostrofează făcându-l „porc și măgar“ cu care ocaziune l-a amenințat că îl arestează și îl ridică; că, tot din depozițiunile martorilor audiați se stabilește, că în tot timpul reclamantului, care se găsea ocupat cu primirea corespondenței, în momentul când a intrat în primărie inculpatul, a stat în picioare și a avut o ținută cuviincioasă;

Având în vedere că, din cele arătate, fiind stabilit că inculpatul a adresat reclamantului cuvinte ofensatoare, iar din depozițiunile martorilor audiați, cum și din adresa d-lui Prefect al jud. Muscel aflată la dosar, rezultând că reclamantul funcționa în ziua de 5 Iulie a. c. când s'a petrecut faptul, ca primar al comunei Davidești, și că se găsea la primărie pentru îndeplinirea funcțiunii sale și era chiar în exercițiul funcțiunii sale, în momentul când inculpatul i-a adresat cuvinte ofensatoare, faptul inculpatului întruște toate elementele delictului prevăzut de art. 183 cod. penal, care text de lege citindu-se de noi în ședința publică conține: Art. 183 cod. penal „Ulragiul făcut prin cuvinte, gesturi sau amenințări în contra oricărui funcționar public precum și în contra oricărui cetățean însărcinat cu un serviciu public sau municipal, sau agent însărcinat cu forța publică, în exercițiul sau cu ocaziunea funcțiunii sale, se va pedepsi cu închisoare dela cincisprezece zile până la două luni sau cu amendă dela 50 până la 200 lei“;

Având în vedere că, deși din adresa d-lui Prefect al jud. Muscel și din arătările martorilor rezultă că inculpatul a lucrat ca administrator de plasă, în momentul când s'a petrecut faptul, însă împrejurarea că inculpatul are calitatea de funcționar public nu poate schimba întru nimic calificarea faptului, căci legiuitorul prin art. 183 nu distinge dacă agentul, care a adresat cuvinte ofensatoare, este sau nu și el funcționar public, ei a căutat să acorde o protecție funcției publice, cu care este investit indiferent din partea cui vine ofensa; și faptul că agentul care a adus ofensa a fost funcționar public nu poate fi decât o circumstanță agravantă potrivit art. 165 cod. penal; nu se poate susține că acest fapt intră în prevederile art. 148 cod. penal, care se referă la cazurile când un funcționar public în exercițiul funcției adresează cuvinte ofensatoare unui particular; că, din însăși faptul că legiuitorul prin art. 182 și 183 nu a avut în vedere persoana funcționarului ci funcția publică cu care este însărcinat, iar prin art. 142 legiuitorul având în vedere numai persoana celui ofensat, rezultă că ofensa adusă de un funcționar public altui funcționar în exercițiul funcției, intră în prevederile art. 183 cod. penal, iar nu în prevederile art. 148 c. pen.;

Având în vedere și cererea reclamantului de a i se acordă un leu despăgubiri civile;

Văzând și dispozițiunile art. 182, 183, 165, 149 cod. penal și 146 proced. penală.

Pentru aceste motive, judecata condamnă, etc.

Jude (s) **Simion Mușetescu.**

Grefier (s) *I. Nicolescu*

NOTĂ.—Ca judecător aș fi dat aceeași soluțiune pentru motivele arătate de judecător.

E adevărat că, în cazul de față și primarul și administratorul de plasă, se poate spune că ereau în exercițiul funcțiunii lor, primul ca primar, iar cel de al doilea ca delegat al prefectului pentru a face cercetare. Inșă, în această situațiune juridică, primarul care se află în exercițiul funcțiunii sale înainte de venirea administratorului de plasă, are prioritate și *prior tempore potior jure.*

Dacă administratorul de plasă voia ca să scoată pe primar din această calitate, el era dator prealabil a-și declina numele, a-și arăta calitatea și a cere primarului suspendarea exercitării funcțiunii sale. Procedând cum a procedat, lăsând adică pe primar în exercițiul funcțiunii, administratorul nu avea drept să-l insulte, fiindcă în calitate de primar el era autoritatea supremă în local, și, reprezentând întreaga comună, avea drept să fie respectat, iar nu insultat.

Administratorul de plasă era dator să lase pe primar să-și îndeplinească mai întâi oficiul său de căpetenie a unei administrațiuni, și apoi, devenit simplu funcționar, în afară de exercițiul funcțiunii să-l supună cercetării pe care erea delegat să o facă.

Funcționarii trebuie să fie respectați în exercițiul funcțiunii lor, pentru că atunci persoana particulară dispăre și avem numai pe reprezentantul puterii sociale.

Și respectul este datorat de toată lumea, printre care cu a fortiori se găesc și alți funcționari, care și ei au interes ca să fie respectați când sunt în exercițiul funcțiunii lor. Este discutabil dacă, împrejurarea că autorul injuriei or loviturii funcționarului în exercițiul funcțiunii, fiind un funcționar, va fi o agravantă legală, cum zice prezenta carte de judecată, or o agravantă judecătorească, după cum credem noi, dar incontestabil calitatea de funcționar este o cauză de agravare a pedepsei.

De aceia cred că soluțiunea dată prin prezenta carte de judecată este conformă legii.

I. TANOVICEANU

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

*Recurent I. Măciuceanu prin d-l avocat T. Dragu
Intimat N. Șerbănescu, lipsă.*

Apel.—Termen.—Carte de judecată.—Zece zile întregi iar nu libere. Depunerea apelului la poștă înăuntrul termenului. — Sosirea lui la Grefa Tribunalului peste termen.—Respingerea apelului ca tardiv.—(Art. 99 legea jud. ocoale).

Conform art. 99 din legea judecătoriilor de ocoale, termenul de zece zile pentru apel începe a curge de a doua zi dela comunicarea cărței de judecată pentru persoanele absente iar pentru persoanele cari au fost față, de a doua zi dela pronunțare, ceea ce însemnează că partea are zece zile întregi pentru facerea apelului iar nu zece zile libere.

Așa dar, dacă cartea de judecată a fost comunicată în ziua de 3 Aprilie, termenul de apel se împlinea în ziua de 14 Aprilie, care deși cădea în Sâmbăta Paștelui, totuși, conform legii de org. judecătorească, în acea zi grefele și registraturile sunt deschise pentru primirea și înregistrarea hârtiilor, iar faptul că a fost predat Poștei în acea zi, nu poate fi ținut ținut în seamă, întrucât ceea ce trebuie să se aibă în vedere este data primirii la registratură. (Cas. I, decizia No. 671 din 27 Noembrie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Vâlcea s. I No. 330/914).

NOTA.—Vezi în același sens Cas. I, 761/911 în *Curierul Judiciar* No. 85/911; Cas. II, 251/92 în *Curierul Judiciar* No. 22/913; Cas. II, 37/913 în *Curierul Judiciar* No. 35/915; Cas. II, 82/914 în *Jurisprudența Română* 24/914. Vezi în sens contrar Trib. Dorohoi 6713/914 în *Curierul Judiciar* No. 13/916 cu *Nota* d-lui Scriban. Iscod.

CASAȚIE S. II

Regulamentul de compeliță în cauza privitoare pe Ion Iordache Călin.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Abuz de încredere.—Custode care sustrage obiectele sechestrate date în paza sa. — Art. 330 c. penal. — Competența judecătoriilor de pace.

Faptul cui-va de a sustrage niște obiecte sechestrate date în paza sa, nu constituie delictul de spargere de sigilii, ci delictul de abuz de încredere, prevăzut de art. 330 c. penal, care conform art. 53 din legea judecătoriilor de ocol este dat în competența acestor instanțe de a fi judecat. (Cas. s. II decizia penală No. 2163 din 22 Septembrie 915, prin care s'a regulat competența, trimițându-se afacerea a fi judecată de judecătoria ocolului Rășboeni-Valea-Albă din județul Neamț.)

CASAȚIE S. III

*Recurent Ministerul de Finanțe prin D-l avocat C. Marinescu.
Intimat Niculae I. Tudora prin D-l avocat I. Rădoi.*

Zaharină.—Contravenție.—Dreptul de opoziție.—Admisibilitate.—Art. 19 l. zaharinei și 154 pr. civilă.

Dreptul de opoziție fiind o regulă generală de drept comun, el există de câte ori nu a fost suprimat printr-o dispoziție formală a legii într-o anumită materie. Întrucât dar nu există nici un text de lege care să ridice părților dreptul de opoziție în materie de contravenție la legea zaharinei, nu se poate tăgădui părților dreptul de opoziție în asemenea materie. (Cas. s. III decizia No. 565 din 11 Noembrie 915, prin s'a casat sentința civilă No. 348/914 a Tribunalului Gorj secția I.)